

Mariette Lindstein

De sekte

M Manteau

Proloog

Ze ligt al een hele tijd wakker in de duisternis en houdt de tijd bij door haar ademhaling te tellen. Een inademing duurt drie seconden, een uitademing duurt eveneens drie seconden. De seconden veranderen in minuten, de minuten in een uur. Het is bijna tijd.

De duisternis is compact. Er zijn geen schaduwen, geen contouren, geen verlichte cijfers van een wekkerradio. Ze voelt zich gewichtloos terwijl ze in bed ligt, alsof ze zweeft. Het tellen houdt haar wakker, maar ze is toch veel te gespannen om te kunnen slapen. De twijfel spookt door haar hoofd. De angst dat het mislukt zorgt ervoor dat haar zenuwen krassen als de snaren van een ongestemde viool. Die angst ligt als een wazig vlies over haar gedachten. Ze doet haar best om normaal adem te halen, niet na te denken, te blijven liggen tot het tijd is.

Ze hoort zacht getik tegen het raam, een geluid dat uitgroeit tot een hardnekkig gekletter. Ondanks de voorspellingen regent het. Ze vervloekt de weerdiensten en vraagt zich af of het nu veel moeilijker zal zijn om door het bos te rennen.

Ineens is het tijd. Ze glijdt voorzichtig onder het dekbed vandaan, gaat op haar knieën op de vloer zitten, tast met haar handen onder het bed en pakt de rugzak waarin bijna niets zit. Het is alles wat ze nodig heeft. Haar sportschoenen staan er ook, het soort waar je je voeten in steekt; ze heeft geen tijd om veters te strikken. Ze trekt haar jack, dat ze rond de rugzak heeft gewikkeld, en haar schoenen zo zachtjes mogelijk aan. Daarna loopt ze langzaam en voorzichtig naar de deur. Haar lichaam voelt loom en zwaar.

Er klinkt gemompel in een van de bedden en ze verstart. Iemand draait zich om, waardoor de bedbodem kraakt. Ze wacht tot de diepe ademhaling is teruggekeerd en loopt het laatste stukje naar de deur. De nachtverlichting in de gang kleurt de witte muren zwak geel. Ze heeft het gevoel dat ze door de gang zweeft en opent de zware ijzeren deur naar de keldertrap, waar de hoofdschakelaar zich bevindt. Dit is het. Nu is het erop of eronder. Ze heeft niet meer dan tien, maximaal vijftien minuten. Daarna zullen ze merken dat ze ontbreekt. Ze kent de gang van zaken

maar al te goed. Als de eerste verwarring achter de rug is, moet iedereen zich verzamelen en wordt het personeel geteld. Daarna begint de mensenjacht.

Ik ben niet bang, ik ben niet bang.

Ze herhaalt de woorden als een mantra in haar hoofd en haalt nog een paar keer diep adem. Ze kan zich nog steeds bedenken. Teruggaan. In haar warme bed kruipen. Maar als ze nu niet vlucht zal ze het nooit meer doen en die gedachte is zo ondraaglijk dat ze er weer moed door krijgt.

Als ze de schakelaar naar beneden duwt hoort ze een klik en een zacht geknetter, daarna is het zo donker dat ze duizelig wordt en moeite heeft om haar evenwicht in de zwarte leegte te bewaren. Ze loopt op de tast naar de nooduitgang en opent de deur. Koude, vochtige lucht stroomt haar tegemoet. De regen hangt als een dik gordijn boven de binnenplaats en heeft het grasveld doordrenkt. Het gras sluit zich begerig rond haar voeten.

Het water spat uit het gras op als ze begint te rennen. Ze is nu volkomen aan het toeval overgeleverd. Als ze pech heeft, ziet iemand haar vanuit de ramen van het landhuis. Er gebeurt echter niets. De enige geluiden zijn afkomstig van de regen die op het dak roffelt, het water dat uit de afvoerpijpen stroomt en haar voetstappen.

De tuinladder staat er. Godzijdank.

Ze moet snel over de muur klimmen, want zo meteen gaat de reservegenerator aan, waardoor de binnenplaats verlicht wordt en het prikkeldraad boven op de muur weer onder stroom komt te staan.

Ze klimt de ladder op, vindt aarzelend steun voor haar voet tussen de vlijmscherpe stekels van de prikkeldraadomheining en gaat op de gladde muur staan.

Dit is het moment waarvan ze heeft gedroomd. Ze heeft er zowel naar verlangd als het gevreesd. Als ze aan de andere kant van de muur staat is er geen terugkeer meer mogelijk. Een vlaag van blijdschap stroomt door haar heen, tot de angst haar weer in zijn greep krijgt.

Ze gooit de rugzak naar beneden en springt erachteraan. Over het prikkeldraad, weg van het gevaar achter haar, de duisternis in. Haar voet slaat dubbel als ze neerkomt. Ze legt haar hand erop en de pijn neemt af. Ze zoekt het begin van het pad, vindt het en begint te rennen. Soms mist ze een bocht en belandt ze in de struiken, maar ze vindt het pad telkens terug. Ze zweeft nu hoog op de adrenalinegolf die door haar lichaam stroomt. Doorgaan. Doorgaan is het enige wat telt.

Ik ben niet bang, ik ben niet bang.

Ze probeert de bodem te onderscheiden en springt over de kronke-

lende wortels die over het pad groeien. Haar hart bonkt en het lijkt alsof haar borstkas in brand staat. Achter haar begint het alarm van het landgoed te loeien. Het schijnsel van de zoeklichten weerspiegelt in het gebladerte. Ze weet dat er eerst chaos ontstaat en dat de achtervolging daarna massaal zal worden ingezet.

Haar kleren zijn zwaar van het water en de rugzak snijdt in haar schouder. Eindelijk ziet ze een lichtje tussen de bomen. Ze is in de buurt van haar schuilplaats. Heel dichtbij.

Ze gaat langzamer lopen en blijft dan stilstaan.

Terwijl ze het eind van het pad zoekt hoort ze gekraak in het bos. Haar hart klopt in haar keel, haar spieren verstijven door de paniek die in haar opkomt. Hij komt tussen de bomen vandaan en gaat voor haar staan. Ze is kansloos, kan nergens naartoe vluchten. Het terrein aan beide kanten van het pad is dichtbegroeid en moeilijk begaanbaar.

De teleurstelling is enorm. Haar middenrif trekt samen tot een dikke, harde knoop.

Het is onmogelijk en toch is het gebeurd. Toch staat hij tegenover haar.

Het laatste waaraan ze denkt is een stem. Een verblekende herinnering die in haar opkomt.

Je komt hier nooit weg. Bereid je daar maar op voor.

Het bloed bonkt in haar slapen. Achter haar oogleden ziet ze een regen van vonken. Daarna slaat de duizeligheid toe en wordt alles zwart.

Ik laat de hommelm in het kleine aquarium rondvliegen. Hij probeert eruit te komen en zoemt boos terwijl hij tegen de wanden stuitert.

Na een tijdje geeft hij het op en blijft roerloos zitten op het linoleum dat de bodem van het aquarium bedekt. Ik til het glazen deksel voorzichtig op, en houd mijn adem in terwijl ik mijn hand met de speld langzaam laat zakken. Het duurt maar een milliseconde voordat de hommelm vastgeprik is aan het linoleum. Hij broemt nu woedend en draait in een krankzinnige, nutteloze dans rond de speld. Zijn vleugels fladderen koortsachtig, maar hij komt niet van zijn plek. Ik til het linoleum uit het aquarium, leg het voor me neer en pak het pincet.

Lily kijkt met open mond naar me en likt met haar tong over haar onderlip. Ik zoek iets in haar ogen, angst of weezin, maar ik zie alleen een enorme diepte, een donkere afgrond die me naar binnen zuigt.

Maar eerst de hommelm.

Ik trek de vleugels en daarna de poten uit het lijf. Ik neem er de tijd voor. Leg ze op een rij op de tafel voor haar. De stomme hommelm zoemt nog steeds en draait rond de speld, alsof hij nog een kans heeft om te ontsnappen.

‘Waarom doe je dat?’ vraagt ze.

‘Omdat ik het leuk vind,’ antwoord ik.

‘Wat? Dat hij gemarteld wordt?’

‘Nee, jouw gezicht als je ernaar kijkt.’

Ik raak bijna buiten adem als ik zie dat ze huivert.

Zo is alles begonnen. Met een kleine hommelm.

1

De veerboot schommelde op het deinende zwarte water. Ze waren vlakbij, maar konden het eiland niet zien omdat de ochtendnevel in een dikke laag boven de zee hing. De horizon was niet aanwezig.

Sofia voelde zich opgelucht toen het vasteland in de mist verdween. De afstand tot Ellis nam toe. Het was fijn om bij hem weg te zijn, ook al was het maar tijdelijk.

Haar relatie met Ellis was altijd onstuimig en vurig geweest, met een intensiteit die slechts in een ramp kon eindigen. Zijn verschrikkelijke humeur had alarmbelletjes moeten laten rinkelen, maar in het begin had ze het alleen maar spannend gevonden. Ze hadden overal ruzie over gemaakt en het was ermee geëindigd dat hij haar op internet te schande had gemaakt. Daar was ze zo door van slag geweest dat ze bijna was gezakt voor haar laatste tentamen op de universiteit. Midden in die rampzalige periode had ze een uitnodiging voor een lezing van Franz Oswald in haar mailbox gekregen en dat was de reden dat ze nu op een veerboot zat, op weg naar een onbekend eiland ver weg in de scherenkust.

Wilma, de beste vriendin van Sofia, zat naast haar en staarde in de mist. Ze voelden zich allebei enigszins gespannen door hun onrust over wat hun op het eiland te wachten stond.

Sofia had achter haar computer gezeten toen ze de uitnodiging voor de lezing kreeg. Ze had woorden zoals 'toekomstvisie' en 'carrièrekeuze' googeld, hoewel ze had beseft dat het haar absoluut niet zou helpen bij haar beslissing wat ze met haar leven zou gaan doen. Toen ze de mail las was haar eerste gedachte dat het vreemd was dat hij niet tussen de spam was terechtgekomen.

Een lezing van Franz Oswald over ViaTerra, bedoeld voor degenen die willen leren hoe ze de wegen der aarde moeten bewandelen, stond er.

Hoe deed je dat in vredesnaam? Ze vond het een beetje vreemd klinken, maar ze had over Franz Oswald gehoord. Op de universiteit werd over hem gepraat. Hij was als vanuit het niets opgedoken en hield lezingen over zijn zuivere levensleer, die hij ViaTerra noemde. De meisjes zeiden over hem dat hij knap en een beetje mysterieus was.

Sofia las de mail nog een keer en verzekerde zich ervan dat er GRATIS ENTREE stond. Ze bedacht dat het geen kwaad kon om te luisteren naar wat deze Oswald allemaal te vertellen had en stuurde een sms naar Wilma, die niet moeilijk over te halen was. Ze deden tegenwoordig bijna alles samen.

Ze waren laat voor de lezing en gingen op de eerste rij in de stampvolle zaal zitten. Er hing een enorm spandoek met grote groene letters boven het podium: VIATERRA: WIJ BEWANDELEN DE WEGEN DER AARDE! Verder was de zaal koud en onpersoonlijk, en er hing een doordringende schoonmaakmiddellucht.

Er klonk verbaasd gefluister toen Oswald de zaal in kwam met een kruiwagen die tot de rand was gevuld met iets wits, meel of suiker. Ze kon niet zien wat het was omdat het licht op het podium was gericht en niet op de plek waar hij stond. De vrouw die naast Sofia zat kreunde. Iemand achter haar fluisterde: ‘Wat is dat in vredesnaam?’

Hij zette de kruiwagen neer en bleef even staan voordat hij het podium op liep.

‘Suiker,’ zei hij. ‘Dit is wat een gemiddeld gezin in drie maanden wegwerkt.’

Plotseling had Sofia er spijt van dat ze hiernaartoe was gekomen en ze voelde de drang om op te staan en te vertrekken. Het gevoel was zo krachtig dat haar benen schokten. Ze bedacht dat ze beter een baan kon gaan zoeken in plaats van naar een lezing te luisteren en dat Oswald haar zenuwachtig maakte.

Hij was lang en atletisch, en droeg een grijs colbert over een zwart T-shirt. Het donkere haar was achterovergekamd in een paardenstaart. Zijn zongebruinde uiterlijk was beslist nep, maar het stond hem goed. Hij maakte een verzorgde en wereldwijze indruk terwijl hij tegelijkertijd iets primitiefs, bijna dierlijks, uitstraalde. Maar het was vooral zijn tastbare autoriteit waardoor de lucht trilde van ongeduldige verwachting.

Hij bleef even roerloos staan. Een verwachtingsvol gevoel verspreidde zich onder het publiek. Daarna begon hij te vertellen in een adembenevend tempo dat tijdens de lezing nog verder toenam. Zijn stem klonk als een mitrailleur. Hij vertoonde een powerpointpresentatie over hersenen, het zenuwstelsel, longen en dikke lichamen die ten prooi waren gevallen aan vergiften en stress.

Sofia begon te begrijpen wat hij propageerde. Een soort ‘terug naar Moeder Aarde’-filosofie, waarin alles wat kunstmatig was als de wortel van het kwaad werd beschouwd.

‘Nu pauzeren we even,’ zei hij plotseling. ‘Daarna zal ik jullie de oplossing vertellen.’

Tijdens het tweede deel was zijn voordracht kalm en beheerst. Hij praatte over slapen in volledige duisternis, zuiver water drinken en biologisch voedsel eten. Het was niet nieuw of sensationeel, maar hij kreeg het toch voor elkaar om het absoluut baanbrekend te laten klinken.

‘We hebben ook een spiritueel onderdeel in ons programma,’ zei hij. ‘Dat is echter anders dan jullie denken, dus luister goed.’

Hij zweeg even. Sofia had het gevoel dat hij haar observeerde en verschoof ongemakkelijk op haar stoel. Hij keek nog steeds naar haar toen hij weer begon te praten.

‘Hebben jullie er geen genoeg van om telkens te horen dat jullie aanwezig moeten zijn en in het nu moeten leven? We moeten stoppen met luisteren naar al die charlatans die prediken dat alleen het nu belangrijk is. Stop ermee hun boeken te kopen en hun cursussen te volgen, die erop zijn gebaseerd om op een stoel voor je uit te staren en diep adem te halen. Bij ViaTerra ontkennen we het verleden niet. We halen er kracht uit.’

Sofia stak als vanzelf haar hand op. ‘Hoe doen jullie dat dan?’

Oswald glimlachte stijfjes. ‘Hoe heet je?’

‘Sofia.’

‘Sofia, het is goed dat je dat vraagt. Het antwoord is in onze principes te vinden. Het fysieke programma brengt het lichaam in balans. De principes zijn bedoeld voor de geest. Maar in het kort gezegd leer je om kracht te halen uit alles wat er in je leven gebeurd is. Ook uit de slechte ervaringen.’

‘Maar hoe dan?’

‘Dat begrijp je als je met de principes werkt. Het heeft met intuïtie te maken. Als je het verleden niet meer ontkent, verdwijnen een heleboel remmingen. Daardoor komen je talenten vrij en kun je weer op je intuïtie vertrouwen.’

‘Kun je die principes ergens lezen?’

‘Jazeker, maar dan moet je het programma volgen. We hebben een centrum op West-Dimön voor de kust van Bohuslän, een toevluchtsoord waar we onze gasten helpen om de juiste balans in hun leven te vinden. Je kunt de principes alleen in je opnemen in een omgeving waarin je niet gestoord wordt. Daarom ligt ons centrum op een eiland.’

Een man die achter Sofia zat stak zijn hand op. ‘Is ViaTerra een religie?’

‘Nee, we zijn de eerste antireligie.’

‘Een antireligie? Wat is dat?’

‘Dat betekent dat wij de tegenpool zijn van alles wat je aan religie ver-afschuwt,’ antwoordde Oswald.

‘Ik haat het dat je in de meeste religies tot God moet bidden,’ ging de man verder.

‘Bij ViaTerra bidden we niet tot God. We zijn realisten die met beide benen op de grond staan.’

Een dikke, roodharige vrouw op de eerste rij ging staan. ‘Ik haat al die verdomde boeken en teksten die je moet lezen. En daarna moet je die onzin ook nog geloven.’

Bijna iedereen begon te lachen.

‘We hebben geen boeken in ViaTerra. Alleen een paar eenvoudige principes waarmee we werken, maar dat is op vrijwillige basis.’

Zo ging het een tijdje door. Oswald speelde de vragen handig terug. Hij was duidelijk in zijn element.

Plotseling ging een man in een keurig zwart kostuum en met een ronde bril staan. ‘Hebben jullie wetenschappelijk bewijs voor dit alles? Is het een erkende wetenschap of gewoon een sekte?’

‘Alles wat we doen is gebaseerd op gezond verstand. Het heeft niets met wetenschap of religie te maken. Het belangrijkste is dat het werkt, nietwaar?’

‘En hoe kunnen we weten dat het werkt?’

‘Kom het zelf proberen. Of niet.’

‘Nee, ik denk dat ik ervan afzie.’

De man baande zich een weg tussen de rijen stoelen door en verdween uit de zaal.

‘Goed,’ zei Oswald terwijl hij zijn schouders ophaalde. ‘Dan gaan we nu verder met degenen die wel geïnteresseerd zijn.’

Toen de lezing afgelopen was, werden ze door jongeren in grijze kostuums naar een zaal geleid waar meerdere tafels naast elkaar langs de muren waren opgesteld. Er werden pennen en vragenformulieren uitgedeeld. Een magere jongen met achterovergekamd haar en een sikje bleef achter Sofia en Wilma staan tot ze hun vragenformulieren hadden ingevuld en trok ze begerig uit hun handen toen ze klaar waren. Ze liepen rond, mengden zich onder de andere gasten en praatten wat met een paar vrouwen van hun eigen leeftijd.

Ineens stond hij achter Sofia. Wilma zag hem eerst en schrok. Toen Sofia zich omdraaide zag ze hem staan. Pas van dichtbij zag ze hoe jong hij was. Vijfentwintig, maximaal dertig. Afgezien van een paar beginnende rimpels op zijn voorhoofd was zijn huid glad. De brede kaken, de

baardstoppels en de dikke, zwarte wenkbrauwen voegden mannelijkheid aan de zachte gelaatstrekken toe. Zijn ogen vielen haar echter het meest op. Zijn blik was zo intens dat het haar een ongemakkelijk gevoel gaf, net als de opvallende aftershave, die naar citrus en dennenbos rook. Hij was heel bijzonder en je kon niet zo vlak bij hem staan zonder dat te voelen.

Hij zei niets en de stilte werd langzamerhand onaangenaam. Ze keek naar de lange handen met de slanke vingers en kortgeknipte nagels. Hij droeg geen ring. Ze kon de uitdrukking in zijn ogen niet doorgronden. Ze slikte en probeerde iets te bedenken om te zeggen, maar merkte dat ze geen woord kon uitbrengen.

‘Sofia, ik had de indruk dat je meer vragen hebt,’ zei hij uiteindelijk terwijl hij de nadruk op haar naam legde.

‘Eigenlijk niet. We zijn gewoon nieuwsgierig.’ Haar stem klonk hees.

Hij trok zijn wenkbrauwen even op en vertrok zijn mond alsof ze een geheim deelden. Het was irritant duidelijk dat hij wist hoe knap hij was.

‘Kom bij ons op bezoek. Ik laat je ons centrum graag zien. Geen verplichtingen, gewoon een rondleiding over het landgoed.’

Hij gaf haar een visitekaartje in groen en wit, met reliëfletters. ‘Hierop staat het telefoonnummer van Madeleine, mijn secretaresse. Je kunt haar bellen om een afspraak te maken.’

Hij hield het kaartje even vast, zodat ze het niet uit zijn hand kon trekken, en zijn ogen glansden toen hij het losliet. Sofia wilde antwoord geven, maar hij had zich al omgedraaid en verdween in de mensenmassa.

Wilma trok aan Sofia’s mouw. ‘Staar niet zo naar hem. We gaan naar het eiland om het centrum te bekijken. Dat kan toch geen kwaad?’

Ze schraapt haar keel een paar keer en weet niet goed hoe ze het moet zeggen. Ik blijf naar haar kijken, in de wetenschap dat het haar een ongemakkelijk gevoel geeft, waarvan ik geniet.

'We mogen niet te ver gaan,' zegt ze. 'Ik bedoel... het kan tenslotte levensgevaarlijk zijn...'

'Maar dat is toch de bedoeling?'

'Jawel, maar... Je weet wel wat ik bedoel.'

'Nee, dat weet ik niet. Leg uit.'

'Ik wil geen plekken krijgen.'

Ik huiver. 'Je kunt een coltrui dragen. Doe niet zo bekrompen. Je vindt het toch lekker?'

Ze slaat haar blik onschuldig neer. Dit is nieuw. Ik voel haar angst, sta meteen in vuur en vlam en word verschrikkelijk opgewonden.

Ik haal een paar keer diep adem en moet me inhouden om haar niet hard door elkaar te schudden.

Ze is van mij. Ik heb haar volledig in mijn macht.

Ze buigt voor me als het gras in de wind. Ik keer haar mijn rug toe, voel hoe ze in de leegte wordt getrokken en stel me voor hoe de avond zal worden.

2

‘Zit je te dromen?’ vroeg Edwin Björk, de man die de veerboot bestuurde. Hij was gezet, had een verweerd gezicht met bakkebaarden en rook naar diesel en zeewier. Sofia en Wilma waren naast hem gaan zitten voor de overtocht. Sofia schrok op uit haar gedachten en keek naar Björk. ‘Ik vroeg me alleen af of het normaal is dat het hier ’s zomers mist.’

‘Het is niet ongewoon,’ antwoordde Björk. ‘Het eiland heet niet voor niets Dimön, het misteiland, maar in de herfst is het erger. Dan kan de mist zo dik zijn dat ik niet naar het eiland kan varen. Wat gaan jullie op het eiland doen?’

‘We gaan op bezoek bij een groep die op het landgoed verblijft, Via-Terra.’

Björk snoof. ‘Dan moeten jullie voorzichtig zijn. Die plek is vervloekt.’ ‘Echt waar? Of neem je ons in de maling?’ vroeg Wilma.

‘Nee, dat doe ik niet. Er spookt een gravin op het eiland. Ik heb het met mijn eigen ogen gezien.’

‘Vertel.’

Björk begon met zoveel inlevingsvermogen en overtuiging te vertellen dat Sofia huiverde. De mist kroop onder haar kleding en bleef als een koude deken op haar huid liggen. Beelden flitsten langs terwijl hij praatte. Griezelige beelden die ze niet kon verdringen.

‘Het landhuis is aan het begin van de twintigste eeuw gebouwd. Er zijn niet veel landhuizen in de scherenkust, maar graaf von Bärensten wilde hier absoluut wonen, dus liet hij dat gedrocht bouwen. Hoewel zijn vrouw, de gravin, hier rusteloos werd, snappen jullie? Ze ging vaak naar het vasteland. Daar werd ze verliefd op een zeekapitein met wie ze in het geheim afspraakjes maakte. Op een avond toen de mist heel dicht was liep het schip van de kapitein voor het eiland aan de grond en het verging. Het was winter, het water was koud en alle mensen aan boord van het schip kwamen om. Het was een enorme tragedie.’

‘Is dat echt gebeurd of is het een legende?’ onderbrak Wilma hem.

‘Elk woord is waar. Maar luister goed, want we zijn bijna bij het eiland en dan moet ik aanmeren.’

Wilma zweeg en ze luisterden ademloos terwijl Björk verder vertelde. ‘Toen de gravin begreep wat er met de kapitein gebeurd was, klom ze op een rots die we het Duivelsblok noemen en sprong in het ijskoude water, haar dood tegemoet.’

Björk schoof zijn pet recht en schudde nadenkend zijn hoofd. ‘Toen de graaf dat ontdekte... Hij was radeloos, stak het landhuis in brand en schoot zichzelf door zijn hoofd. Als de bedienden niet aanwezig waren geweest, was het gebouw waarschijnlijk tot de grond toe afgebrand. Het is gelukt om het landhuis te redden, maar de graaf was morsdood.’

Na de tragedie met het schip werd er een misthoorn bij de vuurtoren geïnstalleerd. Als de misthoorn loeide zeiden de bijgelovige eilandbewoners dat de gravin op het Duivelsblok stond en haar minnaar riep. Niet lang daarna begonnen de bewoners de gravin op de rots te zien. Altijd als het mistte. Dat is jarenlang doorgegaan.’

‘Dat moet verbeelding geweest zijn,’ zei Sofia.

‘Dat denk ik niet,’ antwoordde Björk. ‘Ze was het echt, geloof me. Tegelijkertijd werden de kinderen van de graaf, die nog in het landhuis woonden, ziek. Een tijd later brandden de schuren af. De tegenspoed ging jarenlang door, tot de zoon van de graaf er genoeg van had en naar het buitenland vertrok. Vervolgens heeft het landhuis jarenlang leeggestaan.’

‘En daarna?’

‘Daarna ging de narigheid verder. Aan het eind van de twintigste eeuw kocht een arts het landhuis en ging er met zijn dochter wonen. Hij had grootse plannen met het gebouw, wilde er een soort rusthuis van maken. De dochter stierf tijdens een brand in een van de schuren. Er werd gezegd dat het een ongeluk was, maar mij houden ze niet voor de gek. Er rust een vloek op die plek.’ Björk stak een vinger op. ‘Ik ben nog niet klaar. Tegelijkertijd was er een jongen die van het Duivelsblok sprong. Zijn hoofd raakte een rotsblok en hij verdronk. De stromingen hebben zijn lichaam meegevoerd. Sindsdien is het verboden om van die rots te duiken.’

Sofia vroeg zich af of de oude man het verzon, maar er lag geen glimp van humor in zijn ogen. Waarom wilde die Oswald zijn centrum op zo’n plek hebben? Het leek heel onwaarschijnlijk.

‘Kunnen we de vuurtoren en de rots bekijken?’ vroeg Wilma.

‘Ja, de vuurtoren is er nog, maar de misthoorn wordt niet meer gebruikt. Verder is alles nog hetzelfde. En nu woont er een stel gekken in het landhuis, zoals jullie straks zullen ontdekken.’ Eindelijk stroomde er een bulderende lach uit zijn keel.

‘Ken je Oswald?’ vroeg Wilma.

‘Nee, hij is veel te arrogant om met de eilandbewoners te praten. Hij blijft altijd in zijn auto zitten als hij met de veerboot meevaart.’

Sofia tuurde in de mist. Ze dacht dat ze een zwakke contour zag waar de horizon moest zijn.

‘Daar is het eiland!’ riep Björk.

Het eiland kwam langzaam en majestueus dichterbij. Ze zagen de contouren van de dennenbomen op de heuvels, de boten in de haven en de woningen, en hoorden het gekrijs van de meeuwen. De mist begon af te nemen. Een bleke zon die het niet helemaal lukte om door de wolken heen te dringen hing als een gele bol aan de grijze hemel.

‘We zien elkaar op de avondboot,’ zei Björk terwijl hij de veerboot naar de steiger manoeuvreerde. ‘Er vertrekken twee veerboten per dag vanaf het eiland. De ochtendboot om acht uur en de avondboot om vijf uur.’

Toen ze aan land gingen stonden ze meteen in het dorp, dat een zomerparadijs was. Kleine woningen met kantelen en torens, straten met kinderkopjes en winkels. Kinderen speelden op de kade, zomergasten dronken koffie op de terrassen. Het was nog maar begin juni, maar het vakantieleven was hier al op gang gekomen.

Op minder dan vijftig meter van de aanlegplaats van de veerboot bevond zich een plein dat was bestraat met kinderkopjes. In het midden stond een fontein. Een vrouw in een grijs uniform wachtte op de veerboot. Ze was tenger en had ongeveer dezelfde lengte als Sofia. Haar blonde haar was opgestoken in een knot, ze had fijne gelaatstreken en een bleek gezicht. Haar ogen waren groot en bijna kleurloos en haar wenkbrauwen waren wit.

‘Sofia en Wilma? Ik ben Madeleine, de secretaresse van Franz Oswald. Ik leid jullie vandaag rond. We bekijken eerst het eiland en gaan daarna naar het landgoed.’

Ze nam hen mee naar een stationwagen die aan de rand van het plein was geparkeerd en opende het achterportier voor hen.

‘Aan beide kanten van het eiland loopt een weg langs de kust,’ legde ze uit. ‘Het binnenland bestaat voornamelijk uit bos en heidevelden, maar ik wil jullie het kustlandschap laten zien voordat we naar ViaTerra gaan. Op de noordpunt van het eiland is een uitkijkpunt waar je over het Skagerrak kunt uitkijken.’

‘Waar ligt het landgoed?’ vroeg Sofia.

‘Op het noordelijke deel. Het is maar een korte wandeling vanaf het uitkijkpunt.’

Het landschap van de westkust was vlak, met zandstranden en grasvel-

den met picknicktafels en grillplaatsen. Een paar steigers lagen als bruggen in de warmtenivel die boven het zeeoppervlak zweefde. Boten waren aangemeerd bij de steigers en langs de kuststrook stonden boothuizen. De kust aan de oostkant van het eiland was onvruchtbaar en wild, met rotsen die vlak naast de weg steil naar het water liepen.

Ze reden tot de weg eindigde, parkeerden de auto en wandelden over een groot heideveld naar een uitkijkplaats waar de rotsen steil naar beneden liepen.

De mist was opgelost en de zon stond hoog aan de hemel. Zover het oog reikte zagen ze niets anders dan de glinsterende blauwe zee, behalve een vuurtoren die op een rotseilandje stond en glansde in de zon. Sofia zag een grote rots die boven de zee uitstak en op een trampoline leek.

‘Is dat het Duivelsblok?’ vroeg ze.

Madeleine snoof. ‘Zo noemen de dorpsbewoners de rots, maar het is een heel gewone rots zoals jullie kunnen zien.’

‘We zijn op weg hiernaartoe gewaarschuwd door Björk, de kapitein van de veerboot. Hij vertelde griezelige verhalen over het landgoed.’

Madeleine schudde haar hoofd. ‘Ach, hij is niet goed bij zijn hoofd. Dat doet hij alleen maar om onze gasten weg te jagen. De eilandbewoners zijn verschrikkelijk achterdochtig sinds ViaTerra zich hier gevestigd heeft, maar daar trekken we ons niets van aan. En laten we nu naar ViaTerra gaan.’

Ze reden langs de kustweg terug en sloegen af naar een brede grindweg die was omzoomd door grote eiken waarvan het gebladerte als een koepel boven de weg hing. Even later bereikten ze de poort van het landgoed, die bestond uit een smeedijzeren hek met een hoogte van minstens drie meter, dat was versierd met kronkelende details en een enorm sleutelgat bevatte.

‘Is dit het moment waarop je een enorme sleutel tevoorschijn haalt?’ vroeg Wilma vrolijk.

Madeleine schudde haar hoofd. ‘Nee, nee, we hebben natuurlijk een bewaker.’

Sofia zag hem nu ook. Hij zat in een hok dat in de muur was gebouwd en gebaarde dat ze naar binnen mochten. Vlak daarna ging het hek langzaam en met een knarsend geluid open.

Ze wist niet goed wat ze achter het hek had verwacht. Misschien een grote, griezelige bouwval met kantelen en torens. In plaats daarvan zagen ze een paleis voor zich. Het landgoed was minstens vijfhonderd meter lang en breed. Het landhuis in het midden leek op een kasteel en bestond uit drie verdiepingen. De muren waren onlangs blijkbaar ge-

zandstraald, want ze waren stralend wit. Midden op het gazon voor het slot bevond zich een grote vijver waarin eenden en een zwanenpaar rondzwommen. Er stond een vlaggenmast voor het gebouw, waarin een groen-witte vlag in plaats van de Zweedse vlag hing.

Langs de muur aan de linkerkant zagen ze een rij langwerpige gebouwen tussen de bomen. Achter het landhuis was een gedeelte van een schuur zichtbaar, en helemaal achteraan was een omheinde weide waar schapen graasden. Ze zag maar een paar mensen, een man en een vrouw dronken koffie op het grasveld voor de langwerpige gebouwen en twee personen in uniform liepen haastig over de binnenplaats.

Sofia keek weer naar het landhuis en zag dat er iets met grote letters in het bovenste deel van de gevel was gegraveerd. WIJ BEWANDELEN DE WEGEN DER AARDE, stond er. Ze bekeek het prachtige gebouw stomverbaasd, wisselde een veelbetekenende blik met Wilma en keek daarna naar Madeleine. ‘Wat is het hier mooi!’

‘Ja, fantastisch, nietwaar? We hebben er hard aan gewerkt. Franz had een droom en je kunt wel zeggen dat het ons gelukt is om die te verwezenlijken.’

Sofia voelde instinctief dat deze plek de moeite waard was. Het was hier niet alleen mooi, er heerste ook een ongewone stilte op het landgoed. Ze had het gevoel dat ze zich in een parallel universum bevonden, zonder televisies, mobieltjes, computers en tablets. Het eeuwige gegons van de wereld was verstomd achter de dikke muur en er heerste een onverklaarbare, vaag voorspellende sfeer. Het was iets waar ze haar vinger niet op kon leggen. Het is hier zo mooi dat het me de adem beneemt en toch huiver ik, dacht ze.

Ze sloot zich echter af voor het gevoel en bedacht dat het waarschijnlijk door de spookverhalen van Edwin Björk kwam.

‘Ik zal jullie een rondleiding over het landgoed geven,’ zei Madeleine. ‘Daarna laat ik jullie het gedeelte zien waar onze gasten zich met het programma bezighouden.’

Sofia vroeg zich af of Oswald aanwezig was. Ze keek naar het landhuis en bedacht dat hij misschien achter een van de vele ramen naar haar stond te kijken. Ze betrapte zichzelf erop dat ze hem graag terug wilde zien.

Het vuur is bijna uit. De laatste gloed trilt op het verkoold hout.

We zijn omringd door duisternis. Ik kan haar gelaatstrekken nauwelijks zien.

Ze gooit nog wat hout op het gloeiende vuur zodat de vlammen weer oplaaien.

In het schijnsel van de vlammen lijkt ze net een heks met haar dikke rode haar en kattenogen.

‘Wat doet hij met je?’ vraag ik.

‘Je weet precies wat hij doet,’ zegt ze, waarna ze haar gezicht wegdraait.

‘Ik wil niet dat die klootzak je aanraakt.’

‘Het hindert niet. Hij is gewoon een oude, weerzinwekkende engerd. Hij betast me alleen en geeft me alles wat ik wil als ik dat toelaat. Zo gaat het als je geadopteerd bent. Dan denken ze dat je hun bezit bent. Begrijp je?’

‘Maar hij doet toch niet alles?’

‘Nee, zo is hij niet.’

‘Ik dacht dat hij het met mama deed,’ zeg ik.

‘Dat zou niet gek zijn. Ze passen goed bij elkaar.’

Er verschijnt een beeld voor mijn geestesoog. Een beeld van zijn hoofd op het lijf van een mug. Een onnozele mug die het vuur in vliegt en verbrandt.

‘Je zult naar hem verlangen als ik klaar met je ben,’ zeg ik.

Nu lacht ze eindelijk.

3

De grote ramen keken uit op de zee, die zichtbaar was achter het bos. De golven rolden naar de oever en sloegen zo hard tegen de rotsen dat het schuim rondstooft.

Ze bevonden zich op de tweede verdieping van het landhuis, waar het personeel werkte. Madeleine had hen meteen mee naar boven genomen en legde uit dat de personeelsverblijven op de begane grond en de eerste verdieping werden gerenoveerd. Het rook naar nat beton en zaagsel. In een van de kamers klonk het geluid van een tafelzaag en ze moesten over een grote rol isolatiemateriaal stappen die op de overloop lag.

Op deze verdieping hoefde niets gerenoveerd te worden. De muren, het plafond en de meubels waren spierwit of lichtgrijs. Er waren geen tussenmuren, zodat een grote kantoortuin met hier en daar bureaus met computers was ontstaan. Het personeel leek een willekeurige plek uit te kiezen om te werken. De sfeer was vrolijk. Er werd geglimlacht en vriendelijk geknikt. In de achterwand van de grote ruimte bevonden zich twee deuren. Madeleine zag dat Sofia ernaar keek.

‘Daar zijn de kantoren van Franz en de personeelschef,’ zei ze. ‘De anderen werken allemaal hier. Behalve degenen die voor de gasten zorgen en op de boerderij werken natuurlijk.’

Sofia keek weer naar de deuren. Ze vroeg zich af of Oswald aanwezig was maar wilde het niet vragen.

‘Jullie hebben dus een boerderij?’ vroeg Wilma.

‘Dat klopt, we zijn bijna geheel zelfvoorzienend,’ antwoordde Madeleine trots. ‘We verbouwen groenten en fruit, hebben onze eigen melk en karnen boter. We houden zelfs schapen. Bovendien wordt het landhuis verwarmd door middel van aardwarmte. Op deze verdieping werkt het dienstverlenende personeel van Franz. We regelen hier de personeelskwesties, de inkoop en dergelijke, zodat Franz zich kan concentreren op zijn lezingen en research.’

‘Mag ik een paar vragen over Franz stellen?’ vroeg Sofia. ‘Waar hij vandaan komt bijvoorbeeld en wat hij hiervoor heeft gedaan?’

‘Dat is niet belangrijk,’ zei Madeleine snel en enigszins geïrriteerd.

‘Franz wil dat we ons op de gasten en het programma concentreren, niet op hem. Hij is wie hij is. Onze leider.’

Sofia bestudeerde haar van opzij. Madeleine leek gespannen en een beetje afwezig.

‘Maar jullie bidden niet tot Oswald, of aanbidden hem?’

‘Nee, absoluut niet! We zijn geen fanatieke religieuze beweging, als dat is wat je denkt.’ Madeleines stem had een schelle klank gekregen. Het gesprek begon uit de hand te lopen, maar Wilma nam het heft in handen. Ze stuurde het gesprek zo soepel naar neutraal terrein terug dat Madeleine niet eens merkte dat de spanning op haar gezicht verdween. Wilma stelde onschuldige vragen en vleide haar een beetje. ‘Dus hier werken vijftig mensen, stel je voor. Wat doen ze bijvoorbeeld? Jullie hebben echt fantastisch werk geleverd op het landgoed!’

Wilma kon iedereen inpalmen.

Sofia luisterde met een half oor terwijl ze naar de grote kantoortuin keek en zich afvroeg of de personeelsleden echt zo vrolijk waren als ze leken. Als alles wat Madeleine hun had verteld klopte, dan kon het landgoed als een bijzonder milieuvriendelijke organisatie worden beschouwd.

Plotseling stond er een meisje in een koksuniform naast hen. ‘De lunch voor de gasten is in de eetzaal geserveerd,’ zei ze.

‘Mooi,’ zei Madeleine. ‘Nu gaan jullie het een en ander proeven van wat we hier verbouwen.’

De eetzaal was groot en licht, met hoge langwerpige ramen. De gepolijste houten vloer was bijna volledig bedekt met schaapsvachten. De stoelen en tafels waren wit. Het rook niet op de gebruikelijke manier naar eten, in plaats daarvan kwam er een zwakke geur van zeewier en vis uit de keuken. Uit de geluidsboxen aan de muren stroomde gedempte klassieke muziek. Aan bijna alle tafels zaten gasten, maar toch was het verbazingwekkend rustig. Er heerste een kalme sfeer, als in een tempel of een café tijdens het aanbreken van de dag. Ze merkte dat ze fluisterend met elkaar praatten.

Haar blik ging voortdurend naar de andere tafels om te zien of ze iemand herkende. Madeleine had verteld dat veel gasten bekende personen waren, maar ze zaten aan een tafel die iets bij de andere vandaan stond en ze wilde niet staren.

De lunch bestond uit tomatensoep en vis met groenten en kruiden. Toen ze klaar was met eten werd ze op haar schouder getikt. Ze draaide zich om en zag Oswald staan. Hij had zijn handen op haar rugleuning gelegd en leek woedend. ‘Hoe lang zijn ze hier al?’ vroeg hij aan Made-

leine zonder haar antwoord af te wachten. ‘Ik heb ze uitgenodigd en ik wilde ze zelf rondleiden.’

Zijn stem was beheerst en kalm, maar toch lag zijn ergernis als een dikke deken boven op hen. Hij droeg geen uniform, maar een zwarte spijkerbroek en een strak wit T-shirt dat zijn spieren en gebruinde kleur benadrukte. Hij gaf hun een hand en glimlachte, maar de warmte in zijn glimlach verdween al snel weer.

Madeleines wangen werden vuurrood. Ze boog haar hoofd zo diep dat haar kin bijna op haar borstkas rustte. ‘Ik weet dat je heel veel te doen hebt en wilde helpen. Ik dacht dat je belangrijke afspraken in je agenda had staan,’ fluisterde ze bijna.

‘Je kunt gaan. Ik neem het van je over,’ zei hij terwijl hij met zijn hand wapperde alsof hij een vlieg wegjoeg.

Madeleine liep langzaam bij de tafel vandaan en verdween in de gang.

Oswald keek naar Sofia en glimlachte weer, maar de irritatie in zijn blik was nog steeds zichtbaar. ‘Ik was van plan om jullie rond te leiden, maar ik wist niet dat jullie vandaag zouden komen en nu is mijn agenda boordevol, zoals jullie hoorden. Maar we kunnen de gastenverblijven in elk geval bekijken. Hebben jullie een prettige overtocht gehad?’

‘Ja, we hebben alles over het spook op het landgoed gehoord,’ antwoordde Sofia voordat ze zich kon beheersen. ‘Waarom kon ze haar mond ook niet eens houden?’

Oswald lachte echter. ‘Die Björk maakt inderdaad goede reclame voor ons. De mensen zijn uitermate gefascineerd door de duistere geschiedenis van het landgoed. Kom hiernaartoe en ontmoet de boosaardige gravin! Jullie geloven daar toch niet in?’

‘Natuurlijk niet,’ antwoordde Wilma snel terwijl ze in Sofia’s pink kneep.

‘Gelukkig maar,’ zei Oswald. ‘Zullen we verdergaan met de rondleiding?’

Hij opende de deur van de eetzaal voor hen en nam hen mee naar de gastenverblijven. Hij liep naast Sofia en hield een hand onder haar elleboog alsof hij haar naar de gebouwen leidde. Een lichte, doelbewuste aanraking waardoor ze huiverde van welbehagen.

Ze was niet iemand naar wie de mannen zich op straat omdraiden. Toch was zij degene die aandacht van Oswald kreeg, in plaats van Wilma met haar mooie lichaam en zelfverzekerde houding.

Voordat ze bij het gebouw waren legde hij zijn hand op de plek waar haar heupen en rug bij elkaar kwamen. De aanraking benam haar de adem.

De gebouwen deden denken aan barakken en hadden genummerde voordeuren, maar het massieve hout en de solide ijzeren deurkrukken toonden de kwaliteit van het bouwwerk. Het was een duur renovatieproject, net als het landhuis.

‘Laten we naar binnen gaan,’ zei Oswald terwijl hij een sleutel uit zijn zak haalde. ‘Nummer vijf staat op dit moment leeg. Dit is een karakteristieke kamer. Ze zijn allemaal nagenoeg identiek.’

De kamer was eigenlijk een suite die bestond uit een zitkamer, een slaapkamer en een badkamer. Het rook nog steeds nieuw, naar hout en plastic.

Ze keken nieuwsgierig om zich heen, maar Oswald was alleen geïnteresseerd in het beschrijven van de verlichting en de ventilatie die volgens hem absoluut baanbrekend waren. ‘De plafondverlichting zendt ultraviolette stralen uit. Daarom word je in de winter niet beïnvloed door het gebrek aan zonlicht. De ventilatie zorgt altijd voor frisse lucht en als die lucht koud is wordt hij automatisch opgewarmd. Alle muren zijn volledig geluiddicht, zodat je niet wordt gestoord als je slaapt. Zoals jullie zien ontbreken een televisie en een computer. De gasten zien ook af van het gebruik van hun mobiel als ze op het landgoed zijn. In de ontmoetingsruimte staat een computer voor noodgevallen. We streven hier naar stilte. Je moet afstand durven nemen van de dingen die voor je gevoel onmisbaar zijn om te ontdekken wat werkelijk onmisbaar is.’

Hij zweeg even om zich ervan te verzekeren dat ze hem konden volgen. ‘Maar het belangrijkste is de slaapkamer. Ga mee, dan laat ik die aan jullie zien.’

Oswald nam hen mee naar binnen, deed de deur dicht en drukte op een knop, waarna de zwarte rolgordijnen naar beneden gleden. Het werd aardedonker.

‘Nu is er hier geen sprankje licht meer,’ hoorden ze hem zeggen. ‘Jullie zien geen contouren van de meubels in de kamer. Dit is de manier waarop je moet slapen om je lichaam echt tot rust te laten komen. Fascinerend, nietwaar?’

Sofia huiverde en pakte de mouw van Wilma’s blouse krampachtig vast. Het deed haar denken aan de keer in haar jeugd toen ze voor het eerst op het platteland had geslapen. Ze was midden in de nacht wakker geworden en het was zo donker geweest dat ze had gedacht dat ze blind was geworden. Ze had net zolang gegild tot haar moeder de plafondlamp minstens honderd keer aan en uit had gedaan om haar te bewijzen dat ze kon zien. Toch was ze sindsdien doodsbang in het donker.

Oswald deed eindelijk het licht weer aan en nam hen mee naar de recreatieafdeling waar zich een sauna, een zoutwaterzwembad en een fitnesszaal bevonden. In een hoek van de fitnesszaal stond iets wat op een drie meter hoog metalen ei leek.

‘Wat is dat?’ vroeg Sofia.

‘Je kunt er naar binnen gaan om je waarnemingen te trainen. Geluid, licht, kleuren, geuren en temperatuur, alle indrukken die in het dagelijkse leven over je uitgestort worden, beleef je afzonderlijk in het ei, zoals we het noemen. Het is een belangrijk onderdeel van het programma.’

Ze passeerden een grote studieruimte. Sommige gasten lazten, anderen zaten met gesloten ogen zwijsend op hun stoel.

‘Hier bestuderen we de principes,’ zei Oswald.

Sofia had een heleboel opmerkingen en vragen, maar Oswald keek op zijn horloge en leek plotseling haast te hebben. ‘De boerderij en de plantenkas moeten jullie de volgende keer maar bekijken,’ zei hij. ‘Ik wil jullie nog iets laten zien voordat jullie naar huis gaan.’

Hij nam hen mee naar een vrijstaand houten gebouw met een terras, dat naast de langwerpige gebouwen stond. Misschien was het een oude dienstwoning. Sofia verwachtte opnieuw een ultramoderne inrichting, maar het gebouw was helemaal leeg. Het bestond uit een vloer, muren en een eindeloze hoeveelheid kasten, en het rook er heerlijk naar hout en vernis. De middagzon scheen door het raam naar binnen en tekende een gouden streep op de vloer.

‘Dit wordt onze bibliotheek,’ zei Oswald terwijl hij veelbetekenend naar Sofia keek.

‘Aha...’ zei ze aarzelend.

‘Ik heb gehoord dat je uitblinkt in literatuur en gek bent op boeken.’

‘Van wie heb je dat gehoord?’

‘In de vragenlijst die je na de lezing ingevuld hebt, stond dat je net was geslaagd voor je kandidaatsexamen in literatuurwetenschappen.’ Hij keek haar opnieuw veelbetekenend aan. ‘Ik heb iemand nodig die hier een echte bibliotheek van kan maken. Met boeken die in overeenstemming zijn met onze filosofie. Er zijn geen financiële beperkingen. Het is alleen belangrijk dat het zo wordt als ik voor ogen heb.’

‘Je hebt dus een bibliothecaris nodig?’

‘Nee, wat ik het minst van alles nodig heb is een bibliothecaris met verouderde ideeën over wat er in een bibliotheek moet staan. Ik heb iemand nodig die zelfstandig kan denken. Toen ik je vragenlijst zag moest ik meteen aan jou denken. En daarna zag ik dat Wilma ook literatuur-

wetenschappen heeft gestudeerd en hoopte ik dat ik de juiste personen voor de baan had gevonden.'

Sofia was verbluft. Hij had hun een baan aangeboden.

'Waar zit het addertje onder het gras?'

'Jullie worden personeelsleden. We werken hier met tweejarige contracten. Ik weet niet of jullie relaties hebben...'

'We hebben geen relatie, maar ik teken geen contract,' zei Sofia meteen. 'Hoe interessant het ook klinkt.'

Wilma schraapte haar keel. Een kleine waarschuwing omdat Sofia de beleefdheidsgrenzen opnieuw overschreed. Oswald leek echter niet terneergeslagen, eerder geamuseerd.

'Dat dacht ik wel, maar ik heb een voorstel. Kom over twee weken hiernaartoe en volg het programma van de gasten gratis en zonder verplichtingen. Als jullie de bibliotheek nog steeds niet willen opzetten als jullie klaar zijn, gaan jullie gewoon weer naar huis.'

Sofia en Wilma keken elkaar sprakeloos aan. Wilma stond op het punt om haar mond open te doen en Sofia wist wat ze zou gaan zeggen: de vakantie met haar moeder naar Rhodos, de stageplaats die ze bij een krant had gekregen, bla, bla, bla. Maar Wilma deed haar mond weer dicht en glimlachte naar Oswald. 'Mogen we het in alle rust bespreken en erop terugkomen?'

'Natuurlijk. Leuk dat jullie hier geweest zijn. Neem maar contact op als jullie een beslissing genomen hebben. Ik zal tegen Madde zeggen dat ze jullie moet meenemen naar de eetzaal, zodat jullie nog een kop koffie kunnen drinken voordat jullie vertrekken.'

Hij liep weg, maar draaide zich even later om en keek naar Sofia. 'Ik krijg het idee dat je een scherpe blik hebt. Je hebt beslist gemerkt dat deze plek heel bijzonder is.' Daarna knipoogde hij naar haar, draaide zich om en verdween.

Op de veerboot naar het vasteland zwegen ze. Sofia hoorde het gekrijs van de zeemeeuwen, het geklots van het water en het aangename gebrom van de motor nauwelijks. Versplinterde gedachten tolden als kleine demonen door haar hoofd. De vredige sfeer op het landgoed botste met haar eigen chaotische leven en het was een aantrekkelijk idee om met boeken te werken.

Wilma was ook opvallend zwijgzaam terwijl ze naar het schuim staarde dat werd gevormd doordat de veerboot het wateroppervlak brak.

'Jezus, wat een plek!' zei ze uiteindelijk.

Sofia lachte. 'Het voelde als een ander universum, vond je niet?'

‘Ik vind dat je het programma moet proberen.’

‘Zonder jou?’

‘Ik heb beloofd om met mijn moeder op vakantie naar Rhodos te gaan, en ik kan het me niet veroorloven om mijn nieuwe baan te verliezen. Bovendien was het heel duidelijk dat hij belangstelling voor jou heeft. De vonken sloegen ervanaf als hij naar je keek.’

Sofia voelde haar gezicht gloeien. ‘Ach, hou toch op. Maar wie weet, misschien doe ik het wel. Hoewel ik geen contract teken.’

‘Natuurlijk niet,’ antwoordde Wilma.

Sofia trok zich terug in de kolkende gedachtezee in haar hoofd.

Toen het vasteland aan de horizon verscheen keerden de geluiden van de zee en de motor van de veerboot terug. Het was alsof de zee een brug tussen twee werelden vormde: de echte wereld waar ze naartoe ging en de wonderlijke, droomachtige wereld waar ze net was geweest.

Ze wist niet of de nieuwe wereld die ze vandaag had ontdekt een toekomstig avontuur of een griezelige illusie was.